ΕΤΟΣ Γ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 16 Ἀπριλίου 1889 ΑΡΙΘ. 110

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι
Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρέπει ἡ γυνὴ νὰ πληρόνῃ τὰ χρέη τοῦ ἀνδρός. — Ἱστορία μιᾶς δραχμῆς (ὑπὸ κ. Αἰκατερίνης Δάμπρου). — Γυναῖκες ἔμποροι (ὑπὸ κ. Μαρίας Δημητριάδου). — Φυσιολογία τῶν ρυτίδων· πῶς σχηματίζονται. (ὑπὸ κ Μαρίας Βελλῆ).— Γυναῖκες πωγωνοφόροι (ὑπὸ κ. Ἀλεξάνδρας Παντζίρη).— Οἱ καρποὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς (ὑπὸ κ. Πιπίνας Δ. Βαλώση). — Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Εἶδοποιήσεις. — Συμβουλή.— Συνταγή.— Ἐπιφυλλίς.

ΠΡΕΠΕΙ Η ΓΥΝΗ ΝΑ ΠΛΗΡΟΝΗ ΤΑ ΧΡΕΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ

Ὅπως ὁ διασχίζων τοὺς Ὠκεανοὺς τολμηρὸς ναύτης, ὁ βαίνων εὐθὺ πρὸς τὸ ὡς ἀπόρθητον τεῖχος ὑψούμενον κῦμα, ὁ ἀψηφῶν τοὺς μηκυθμοὺς τῶν ἀγρίως μαινομένων ἀνέμων, ὁ ψυχρὸς καὶ ἀκλόνητος ὁδηγῶν τὸ ἄψυχον καὶ κλυδωνιζόμενον σκάφος διὰ μέσου τῆς γενικῆς τῶν στοιχείων ἀναστατώσεως, ὁ ὡς ἐκ θαύματος σωζόμενος καὶ θαῦμα τὴν σωτηρίαν του θεωρῶν, οὕτω καὶ ἡ σύζυγος τοῦ χαρτοπαίκτου ἡ ἐν φρικώδει καὶ διαρκεῖ τοῦ βίου δοκιμασίᾳ ζῶσα δύναται πολλάκις νὰ σώσῃ ἐκ προφανοῦς κινδύνου σύζυγον, τέκνα καὶ οἶκον.

Οὔτε ἡ φιλοσοφία, οὔτε ἡ θρησκεία, οὔτε ἡ ἐπιστήμη κατώρθωσαν μέχρι σήμερον νὰ ἐφεύρωσι μέσον θεραπείας κατὰ τοῦ πάθους τοῦ χαρτοπαιγνίου καὶ τῆς μέθης. Γυνὴ ὅμως νοήμων καὶ ἀγαθὴ δύναται ἀρχικῶς μὲν νὰ μετριάσῃ, βαθμηδὸν δὲ ριζικῶς νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἄνδρα ἀπὸ τῶν κακῶν τούτων καὶ ὁριστικῶς σώσῃ τὸν οἶκον τῆς ἐπαπειλούσης αὐτὸν συμφορᾶς.

Εἶναι μέγας ὁ ἀγών. Ἀλλ' ἡ γυνή, τὸ φύσει ἀσθενὲς πλᾶσμα μεταβάλλεται ἐν ταῖς ἐπικινδύνοις τοῦ βίου περιστάσεσιν εἰς ἀκατάβλητον ἥρωα, εἰς ἀτρόμητον γίγαντα, ὅταν ἰδίᾳ ὠθεῖται ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου, ὅπερ τὴν κάμνει νὰ λησμονῇ ἑαυτήν, ὅπως ἀφοσιοῦται πρὸς ἐκείνους οὓς ἀγαπᾷ.

Ἡ γυνὴ τοῦ χαρτοπαίκτου ἐπινοεῖ τακτικὸν σύστημα, διαγράφει ὡρισμένον σχέδιον ἐφόδου, μελετᾷ ἐπιστημονικῶς τὸ κακόν, ἵνα ἀνάλογον καὶ κατάλληλον ἀντιτάξῃ θεραπείαν. Τὸ χαρτοπαίγνιον εἶναι τὸ φαρμακερὸν τοῦ Νέσσου ἔνδυμα, ὅπερ περιβάλλον τὸ σῶμα προσκολλᾶται εἰς τὰς σάρκας, δηλητηριάζον αὐτὰς μέχρι τῶν ὀστῶν, πολλάκις δὲ ἵνα τις σώσῃ τὸν δηλητηριασθέντα ἀποπειρᾶται τὴν ὑστάτην τῶν ἐγχειρήσεων, τὴν μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου ἀποφασίζουσαν.

Πόσων χαρτοπαικτῶν τὸ τέλος δὲν ἐπεσφράγισε βίαιος θάνατος συνεπείᾳ βίου ἀβιώτου ὡς ἐκ τῶν οἰκογενειακῶν ἐρίδων καὶ διαμαχῶν! «*Πρέπει νὰ πληρώσω τὰ χρέητου. ἐρωτᾷ ἡ γράφουσα.*» Πόσαι ἄρα σκηναὶ οἰκογενειακαὶ καὶ φρικώδεις ἔριδες προηγήθησαν τῆς ἐρωτήσεως ταύτης! Πόσα δάκρυα, ὁλοφυρμοί, καὶ οἷα μαύρη ἀπελπισία! Ἀλλοίμονον εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις ζητεῖ διὰ ψυχρᾶς καὶ ἐγωϊστικῆς ἀντιστάσεως, διὰ λόγων καὶ ἐπιχειρημάτων νομικῶν νὰ σώσῃ τὴν περιουσίαν, μόνον διότι εἶναι *ἰδική της*.

Ἐὰν λοιπὸν ἡ περιουσία εἶναι ἰδική του ὀφείλει νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ καταστραφῇ! Ἐὰν δὲ ἡ τιμή, ἡ ὑπόληψις, ἡ εἰρήνη τῆς ψυχῆς του τὰ ἀναφαίρετα ταῦτα παντὸς ἀνθρώπου κτήματα διατρέχουσι κίνδυνον, αὕτη δὲν ὀφείλει νὰ σπεύσῃ εἰς σωτηρίαν των! Δὲν ὀφείλει νὰ ὑψώσῃ διὰ τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεώς της φρούριον ἀπόρθητον κατὰ τοῦ ἐπαπειλοῦντος τὴν εὐτυχίαν του ὡς καὶ τὴν ἰδικήν της κινδύνου!

Ὁ ἀνὴρ ὡς ἄνθρωπος δὲν γεννᾶται μὲ ἐλαττώματα. Σπανίως δὲ ἀνὴρ νέος δύναται νὰ ἔχῃ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐρριζωμένας κακίας, ὥστε γυνὴ τρυφερῶς ἀγαπῶσα καὶ ἀγαπωμένη νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ ἀσποπάσῃ ἐξ αὐτῆς τὰς ρίζας τοῦ κακοῦ, ἀντικαθιστῶσα ταύτας διὰ τῶν ἀπείρων θησαυρῶν τῆς εὐγενοῦς καὶ εὐαισθήτου καρδίας της.

Ἐὰν μετὰ τὰς πρώτας τοῦ γάμου ἡμέρας ὁ νέος σύζυγος ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκον μὲ μέτωπον περίφροντι, μεῦφος τεθλιμμένον καὶ μελαγχολικόν, καὶ ἡ γυνὴ ἀντὶ νὰ ἐκδιώξῃ τεχνηέντως καὶ ἀνεπαισθήτως τὸ νέφος τοῦτο, συντελεῖ διὰ τοῦ ἔτι ἀθυμοτέρου καὶ μελαγχολικωτέρου ὕφους της εἰς ἐπαύξησιν τοῦ κακοῦ, πταίει ἄρα ὁ ἀνὴρ ἐὰν μετὰ τὸ δεῖπνον ζητήσῃ νὰ διασκεδάσῃ ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἢ ἀλλοῦ που! Ἐὰν δὲ τὴν ἐπαύριον ἢ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας τὸ κακὸν ἐπανελληφθῇ ἢ νευρικὴ κατάστασις ἢ ἄλλη τις ἰδιοτροπία προκαλεσῃ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸ τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας, ἐὰν ἡ λέσχη καὶ ἡ πρασίνη τράπεζα κάμῃ αὐτὸν νὰ λησμονήσῃ, νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀθυμίαν του, τότε τίς ὁ παραίτιος τοῦ κακοῦ! Ἀπὸ τῆς χαρτοπαικτικῆς διασκεδάσεως μέχρι τοῦ χαρτοπαικτικοῦ πάθους ἡ ἀπόστασις εἶναι μόνον ἑνὸς βήματος καὶ τὸ βῆμα τοῦτο δύναται κατὰ τὸ πλεῖστον νὰ ἐμποδίσῃ ἡ γυνή.

Ἐδῶ εἶναι ὁ ἀγὼν εἰς τὸν ὁποῖον αὕτη κέκληται νὰ ἀγωνισθῇ· ἐνταῦθα ἄρχεται ὁ βίος αὐτῆς, ὁ πλήρης δοκιμασιῶν καὶ αὐταπαρνήσεως. Ἐνταῦθα ἡ γυνὴ δείκνυται ὑπερτέρα τοῦ ἀνδρός, λησμονοῦσα ἑαυτήν, ἵνα μόνον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἐκείνου ἐργασθῇ.

Τὰ δάκρυα της καταπίνει, τὴν ὑπερηφάνειαν της ποδοπατεῖ, τοῦ ἐγωϊσμοῦ της δεσπόζει. Ἓν μόνον ἐπιδιώκει: πῶς νὰ καταστήσῃ τὸν βίον ἐκείνου εὔθυμον, τερπνόν, πλήρη ἀπολαύσεως. Πῶς νὰ ἐξακολουθῇ παρέχουσα αὐτῷ ἐν τῷ μονοτόνῳ οἰκογενειακῷ βίῳ ἅπασαν τὴν ποικιλίαν, ἁπάσας τὰς συγκινήσεις, δι' ὧν οὗτος ἀρέσκεται νὰ κοσμῇ τὸν βίον του. Δὲν ἐνδιαφέρουσι τὸν ἄνδρα οἱ συρμοί, ἀλλ' οὔτε αἱ περὶ ὑπηρετριῶν μεμψιμοιρίαι ἢ αἱ τῶν μικρῶν παρεκτροπαί. Ταῦτα τοὐναντίον κουράζουσι φοβερὰ αὐτόν, ὅστις ἄλλως τε ὑπὸ μυρίων ὡς ἐκ τῶν ἐργασιῶν καὶ ὑποθέσεων του περιστοιχεῖται ἐνοχλήσεων.

Τέρψατε αὐτὸν διὰ τοῦ πλούτου τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματός σας. Μεταβάλλετε τὸν χαρακτῆρα σας, γελᾶτε ὅταν πολλάκις ἔχητε διάθεσιν νὰ κλαύσητε, λησμονήσατε ὅτι σᾶς ἠδίκησεν, ὅτι ὑπῆρξεν ἀπότομος, ἀδιάφορος πρὸς τὰς ὡραιοτέρας ἐκδηλώσεις τῶν αἰσθημάτων σας. Διοργανώσατε ἐξ ἀπροόπτου καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του οἰκογενειακὴν ἑσπερίδα, ἐπιδιώξατε τὰς σχέσεις καὶ τὴν συναναστροφὴν ἀνθρώπων εὐγενῶν καὶ ἐναρέτων, ἀλλ' οὐχὶ σχολαστικῶν. Ταῦτα πάντα χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐννοήσῃ, χωρὶς οὐδὲν νὰ ὑποπτευθῇ. Ἀποκαλύπτετε ἑκάστοτε αὐτῷ καὶ νέας ἀρετάς σας, νέον κόσμον γνώσεων. Διδάξατέ τον νὰ σᾶς θεωρῇ οὐχὶ ὡς ἄνθος, ἔχον πάντοτε τὰ αὐτὰ χρώματα καὶ ἀρώματα, ὅπερ βαρυνόμενός τις ἀφήνει νὰ μαρανθῇ ταχέως, ἀλλὰ ἑκάστοτε ὡραιότερον μὲ νέον ἄρωμα, μὲ νέαν μαγείαν, μὲ νέα κάλλη.

Ἐὰν μεθ' ὅλα ταῦτα ὁ ἀνὴρ ἐπανέρχηται εἰς τὰς πρὸ τοῦ γάμου του παλαιὰς συνηθείας του, ἐὰν τὸ χαρτοπαίγνιον εἶναι ἤδη πάθος, ὅπερ δυσκόλως δύναται νὰ κατανικήσῃ, τότε, πλαγίως καὶ χωρὶς νὰ σᾶς ὑποπτευθῇ ἀπεικονίσατε τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐγκαταλειπομένην οἰκογένειαν, τοὺς κινδύνους οἵτινες ἐκτὸς τῆς ἑστίας ἀναμένουσιν αὐτόν, τὰς ἐκ τῶν κινδύνων τούτων ἠθικὰς μᾶλλον ἢ ὑλικὰς ἀπωλείας. Ἐὰν τὸ ὕφος σας δὲν εἶναι διδασκαλικόν, ἐὰν ἡ καρδία σας ὁμιλῇ ἀπεικονίζουσα τὰς συμφορὰς τῶν ἄλλων ὁ σκοπός σας ἐπιτυγχάνει. Ἀλλὰ μὴ ἀναμείνητε ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορος, ἀξιοπρεπὴς καὶ ὑπερήφανος ἢ γογγύζουσα καὶ μεμψιμοιροῦσα τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν οὗτος θὰ σᾶς εἴπῃ. *Δός μοι χρήματα! ἔχω ἀνάγκην χρημάτων!*

Τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ὁμιλεῖ πλέον ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἀλλ' ὁ δήμιος πρὸς τὸ θῦμα. Δὲν ἀποτείνεται ὁ πατὴρ πρὸς τὴν μητέρα τῶν τέκνων του, ἀλλ' ὁ Ἅδης τῆς κολάσεως ἀνοίγει τὸ πύρινον αὐτοῦ στόμα, ἵνα τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα καταβροχθίσῃ.

Ἴδετε τὴν ἀπεχθῆ τοῦ χαρτοπαίκτου μορφήν! Ἐὰν κερδίζῃ ἢ χάνῃ οἱ ὀφθαλμοί του κινοῦνται πυρετωδῶς, τὸ μέτωπόν του διαυλακοῦται ὑπὸ βαθείας ρυτίδος, τὰ χείλη του εἶναι ξηρὰ καὶ ὑδρῶς ψυχρὸς περιρρέει πάντοτε τοὺς κροτάφους του. Ὑπὲρ τὴν πρασίνην κύπτων τράπεζαν λησμονεῖ ὅτι εἶναι ἄνθρωπος, ἀνήρ, σύζυγος, πατήρ. Ὅτι διακινδυνεύει τὴν εὐτυχίαν, τὴν ζωήν, τὴν τιμήν, τὴν εἰρήνην καὶ ἀγάπην τῆς οἰκογενείας του, τὴν ἐκτίμησιν καὶ ὑπόλψιν τοῦ κόσμου, τὸ εὐγενὲς καὶ ἔντιμον ὄνομα, ὅτερ ἐκληροδότησαν αὐτῷ — τίς οἶδε τίσι μόχθοις καὶ θυσίαις — γονεῖς ἀγαθοὶ καὶ τίμιοι. Ἓν μόνον βλέπει, καὶ χάριν αὐτοῦ τὰ πάντα θυσιάζει. Πῶς νὰ ἀποκτήσῃ ἀκόπως ἐκεῖ, ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ὑπὸ τοῦ ὕπνου ὑποκλεπτομένων τὴν περιουσίαν τοῦ πλησίον του, πῶς νὰ ἁρπάσῃ τὸν ἄρτον ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν τέκνων ἐκείνου.

Κατὰ τοιούτου ἀνδρὸς δὲν δύναται πλέον νὰ παλαίσῃ ἡ γυνή. Ἀδιάφορον ἐὰν τῷ ἀρνηθῇ τὴν περιουσίαν της, ἢ ἐὰν προσφύγῃ εἰς τὸ διαζύγιον. Ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιστάσεσιν ἡ θέσις της εἶναι δύσκολος καὶ προβληματική, ἰδίως ἐὰν εἶναι μήτηρ. Παραγνωρίζει τὴν δύναμίν της, τὴν ἀληθῆ καὶ εὐεργετικὴν τῆς ψυχῆς δύναμιν, μὴ ποιουμένη ἐγκαίρως χρῆσιν αὐτῆς, ἀλλὰ καταφεύγουσα ἐν τῇ ὑστάτῃ στιγμῇ εἰς ἰδιοτελῆ ὑπεράσπισιν τῶν ὑλικῶν συμφερόντων της. Ἡ γυνὴ οὕτω καταρρίπτει ἑαυτὴν ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ θρόνου, εἰς ἣν ἀνύψωσεν αὐτὴν ὁ Θεὸς καὶ ἡ φύσις.

Ἡ τοιαύτη εἶναι ἀξία οἴκτου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀξία συμπαθείας. Ἐὰν εἶναι μήτηρ τέκνων ὀφείλει ἐν τούτοις νὰ σώσῃ τὴν περιουσίαν της χάριν αὐτῶν, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ σώσῃ τὸν πατέρα. Ἂς μὴ δώσῃ λοιπὸν χρήματα! Ἐὰν ἅπαξ δώσῃ θὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτόν, θὰ ἀναγκασθῇ δὲ νὰ δίδῃ μέχρι τοῦ τελευταίου ὀβολοῦ της, θὰ προβῇ εἰς ἐκποίησιν τῶν σκευῶν τοῦ οἴκου της, τῶν πολυτίμων κοσμημάτων της, διότι ὁ τυφλὸς ἐκ τοῦ πάθους ἀνὴρ θὰ ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτῆς τὰ πάντα.

Ὅταν δὲ ἡ σκληρὰ πενία ἐπισκεφθῇ τὸν οἶκον αὐτῆς, ὅτε τὰ τέκνα της πεινῶντα καὶ ῥιγοῦντα θὰ ἀτενίζωσιν αὐτὴν μὲ βλέμμα ἄπελπι, ὅτε ὁ κατασκευαστὴς τῆς δυστυχίας των θέλει ἴσως ἐν ὑστάτῃ ἀνανδρίᾳ καὶ ἀπογνώσει δώσει πέρας εἰς βίον ἐπονείδιστον, τότε ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ἀμείλικτος θέλει μέμφεσθαι αὐτὴν ὡς συνεργὸν τοῦ κακοῦ· τότε τὰ δυστυχῆ τέκνα της τὰ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ ὑψίστου ἀφιέμενα θὰ καταρῶνται ἐκείνην, ἥτις ἐθυσίασε τὴν εὐτυχίαν των εἰς τὸ παράλογον τοῦ συζύγου πάθος.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεώς μου φέρω ἀνηρτημένην ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ δι' ἀργυρᾶς ἁλύσεως τετριμμένην μὲν ἀλλὰ λάμπουσαν δραχμήν. Ὀφείλω νὰ εἴπω ὅτι εἶμαι νεᾶνις εἰκοσαέτις καὶ ὅτι ἡ δραχμὴ αὕτη, ὁ ἀχώριστός μου σύντροφος, ἐν ἄλλαις λέξεσι τὸ φυλακτόν μου πολλάκις ἔτυχε νὰ κινήσῃ τὴν περιέργειαν πολλῶν φίλων καὶ συμμαθητριῶν μου. Πρὸς ἱκανοποίησιν ὅθεν τῆς περιεργείας τούτων, ἀποφασίζω νὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς δραχμῆς μου, ὅπως μοὶ τὴν ἀφηγήθη ἡ μήτηρ μου, ἅμα ὡς ἔφθασα εἰς ἡλικίαν νὰ τὴν ἐννοήσω, μετὰ προσθηκῶν βεβαίως, ἃς ἡ δραχμή μου μοὶ ἐψιθύρισεν, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γράψω τὴν ἱστορίαν της.

Ὡρείαν τινὰ ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου ἐξῆλθον, λέγει ἡ δραχμή, ἐκ τοῦ νομισματοκοπείου, ὡραία καὶ στίλβουσα ὅπως μετά τινων ἄλλων ἀδελφῶν μου περιέλθω εἰς τὴν κυριαρχίαν κυρίου τινος, ὅστις μᾶς ἔθηκεν ὅλας ὁμοῦ ἐντὸς τοῦ θυλακίου του. Τοῦτο οὐδόλως μὲ ηὐχαρίστησε διότι ἂν καὶ ἤμην μόνον ἁπλῆ δραχμή, δὲν ἤμην διὰ τοῦτο ἀπηλλαγμένη τοῦ ἐλαττώματος τῆς ὑπερηφανείας, εἰς ὃ τόσοι καὶ τόσαι ὑποπίπτουσιν. Ἐγνώριζον ὅτι ἤμην ὡραία καὶ ὅτι ὅλοι θὰ μὲ ἐθαύμαζον διὰ τοῦτο· δὲν ἔβλεπον δὲ τὴν ὥραν νὰ εἰσαχθῶ εἰς τὸν κόσμον καὶ πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι ἡ ἐν τῷ θυλακίῳ ἐκείνῳ φυλάκισίς μου δὲν ἦτο ἀκριβῶς ἡ πραγματοποίησις τῶν πόθων μου.

Μὴ δυναμένη ὅμως νὰ παλαίσω κατὰ τῆς εἱμαρμένης ἔμενον ἄτυχος, μέχρις ὅτου ὁ κύριος μου μὲ ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν μου, λέγων πρὸς τὰ τέκνα του, πρὸς ἃ μᾶς ἐφιλοδώρει: «Μαντεύσατε παιδιά μου, τί σᾶς ἔφερον ἀπόψε.» Πάραυτα ἡ κρατοῦσα μας χεὶρ ἐπολιορκήθη ὑπὸ τετράδος χαριεστάτων μικρῶν, ἅτινα ὅλα ὁμοῦ ἐζήτουν νὰ ἀνοίξουν τὴν χεῖρα τοῦ πατρός των, ὅπως ἴδωσι τὸ περιεχόμενον. Τέλος πρὸς μεγίστην μου χαρὰν ἠσθάνθην τοῖς περὶ ἐμὲ δακτύλους ἀνοιγομένους καὶ ἐπὶ τέλους εἶδον φῶς, φῶς τεχνητὸν μὲν διότι ἦτο ἑσπέρα, ἀλλὰ δὲν τὸ ἀντελήφθην κἂν, τόσῳ παρεζαλίσθην ὑπὸ τῶν χαρωπῶν κραυγῶν τῶν παιδίων καὶ τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς ὑπερηφανείας μου. Διότι τί ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὰ παιδία ἔξαλλα χαρᾶς ἐπρόφερον, τί ἄλλο ἢ ὁ πανηγυρικός μας διὰ τὴν καλλονὴν καὶ ἀξίαν μας: *Ἀργυραῖ δραχμαί! πῶς λάμπουν! τὶ ὡραῖαι ὅπου εἶναι!*

Ὁ πατὴρ ἔδωκεν εἰς ἕκαστον παιδίον ἀνὰ μίαν δραχμήν, ἐγὼ δὲ μετὰ μεγάλης μου εὐχαριστήσεως περιῆλθον εἰς τὴν κατοχὴν μικρᾶς συμπαθοῦς κορασίδος, ἥτις ἐξ ἀρχῆς ἐπέσυρε τὴν προσοχήν μου διὰ τῆς γλυκείας καὶ ἀθῴας αὐτῆς συμπεριφορᾶς. Ἡ κορασὶς ἅμα ὡς μὲ ἔλαβεν ἠρώτησε «*καὶ ἠμπορῶ πατέρα νὰ κάμω ὅ,τι θέλω μὲ τὴν δραχμήν μου,*» «βεβαίως» τῇ ἀπεκρίθη οὗτος «τὰς δραχμὰς αὐτὰς σᾶς δίδω σήμερον μὲ πᾶσαν ἐλευθερίαν, νὰ τὰς μεταχειρισθῆτε ἕκαστος κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του.»

Ἡ κόρη μὲ ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου της καὶ ἐκεῖ ἔμενον μέχρι τῆς ἐπαύριον, ὅτε αὕτη ἐξῆλθεν εἰς περίπατον, λαβοῦσα μὲ φυσικῷ τῷ λόγῳ μεθ' ἑαυτῆς. Καθ' ὁδὸν συνηντήθημεν μετά τινος ῥακενδύτου κόρης, ἥτις ἵστατο πλησίον ἀρτοπωλείου ἐποφθαλμιῶσα τοὺς ἐκεῖ ἐκτεθειμένους ἄρτους.

Ἡ μικρά μου κυρία ἔρριψε βλέμμα οἴκτου ἐπὶ τῆς πτωχῆς ἐκείνης, πάραυτα ἠνόησε τὴν θέσιν της καὶ ἄνευ δισταγμοῦ ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν της, μὲ ἔλαβε καὶ μὲ μετέφερε εἰς τὴν παλάμην τῆς πτωχῆς, ἥτις συγκεκινημένη προσεπάθει νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν εὐεργέτιδά της. Αἰσχύνομαι ἀληθῶς νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἀλλ' ἀπεφάσισα ἐξ ἀρχῆς νὰ ἀφηγηθῶ λεπτομερῶς τὴν ἱστορίαν μου, ὥστε ὀφείλω νὰ σᾶς εἴπω ὅτι οὐδόλως μὲ ηὐχαρίστησεν ἡ μεταβολὴ αὕτη. Καὶ διὰ τί ἐρωτᾶτε;

Διότι ἠσθανόμην ὅτι ἔχασον τὴν ἀξίαν μου ἐρχομένη εἰς συνάφειαν μετὰ πτωχῶν ἀνθρώπων. Καὶ σήμερον ἀκόμη ἐρυθριῶ διὰ τὰς ἀνοήτους μου ἰδέας, ἀλλ' ἂς εἴπωμεν πρὸς δικαιολογίαν μου, ὅτι μοὶ ἔλειπεν ἡ πεῖρα ἐκείνη, ἥτις μόνον διὰ τῆς ἡλικίας καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀκόμη ἀποκτᾶται.

Δὲν ἔμεινον ὅμως ἐπὶ πολὺ μετὰ τῆς πτωχῆς κόρης, διότι ἅμα ὡς ἐννόησεν ὅτι ἤμην ἰδική της, εὐθὺς ὥρμησεν ἐντὸς τοῦ ἀρτοπωλείου καὶ δοῦσα μὲ εἰς τὸν ἀρτοπώλην ἐζήτησε *εἴκοσι λεπτῶν ψωμί*. Ὁ ἀρτοπώλης μὲ ἔρριψεν ἐντὸς τοῦ συρταρίου του, ἔνθα ἦσαν ἐρριμμένα ῥίρδην μίγδην πλεῖστα ὅσα ἄλλα νομίσματα, ἐκεῖ δὲ ἔμενον ἕως ὅτου τὸ ἑσπέρας ὁ ἀρτοπώλης ἠθέλησε νὰ ἀριθμήσῃ τὰ χρήματα, ἅτινα ἐσύναξεν ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Ἡ σύζυγός του ἤτις ἦτο παροῦσα, ἅμα μὲ εἶδεν ἀνέκραξε: *μία τσύλικη δραχμή*. Δῶσε μού την, θὰ ἀγοράσω ἓν λαχεῖον, διότι ἤκουσα ὅτι τὰ τσύλικα νομίσματα εἶναι τυχηρά. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ κερδίσω.

Τὸ λαχεῖον ἠγοράσθη ἀντ' ἐμοῦ, ἐγὼ δὲ ἐξηκολούθησα ἀλλάζουσα κυρίους μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Ἦλθον εἰς συνάφειαν μετὰ πλουσίων καὶ πτωχῶν, εἶδον ἐκτυλισσομένας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου σκηνὰς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, αἵτινες ὁτὲ μὲν μὲ ἔκαμνον νὰ χύνω δάκρυα συγκινήσεως, ὁτὲ δὲ νὰ αἰσθάνωμαι βαθεῖαν ἀγανάκτησιν. Ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἐξηκολούθησα ζῶσα τὸν ἄστατον τοῦτον βίον, τὰ ἔτη καὶ αἱ μεγάλαι συγκινήσεις εἶχον ἐντελῶς μεταβάλλει τὴν μορφήν μου. Ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρίσῃ τις ἐν ἐμοὶ τὴν ὡραίαν ἐκείνην λάμπουσαν δραχμήν. Δὲν ἔστιλβον πλέον, τὰ δὲ ἐπ' ἐμοῦ κεχαραγμένα στοιχεῖα ἀμυδρῶς διεκρίνοντο· δὲν ἔχασα ὅμως καὶ τὴν προτέραν μου ἀξίαν. Ἴσως ἐὰν ἐξήταζον τὸν ἑαυτόν μου θὰ ἔβλεπον ὅτι τὰ ἔτη ἀντὶ νὰ μὲ βλάψουν μεγάλως μὲ ὠφέλησαν· τὰς ἀνοήτους ἐκείνας ἰδέας τῆς νεότητός μου εἶχεν ἐντελῶς ἐξαλείψει ἡ πεῖρα τοῦ κόσμου, ἣν ἐν τῇ ἐπὶ τόσα ἔτη συμβιώσει μου μετὰ τῶν ἀνθρώπων εἶχον ἀποκτήσει.

Τέλος παραμονήν τινα τοῦ νέου ἔτους συνέπεσε νὰ μὲ θέσῃ οἰκοδέσποινά τις ἐντὸς τῆς βασιλόπητας. Τὸ ἑσπέρας ζωηρὰ ὁμήγυρις ἀποτελουμένη ὑπὸ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τῆς οἰκογενείας συνηθροίσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἥτις θερμαινομένη ὑπὸ ζωηρᾶς πυρᾶς καθίστα ἔτι ἐπαισθητότερον τὸ ἔξω ἐπικρατοῦν ψῦχος. Οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ συνηγμένοι διεσκέδαζον χορεύοντες, ὅτε ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὁ χορὸς ἔπαυσε καὶ πάντες μικροί τε καὶ μεγάλοι συνήχθησαν περὶ τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἦτο ἡ *βασιλόπητα*. Ἡ ἀνυπομονησία ἦτο ἐζωγραφισμένη ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν παιδίων καὶ ὅτε τὸ ὡρολόγιον ἔδειξε τὴν δωδεκάτην καὶ ἡ μάχαιρα ἐβυθίσθη ἐν τῇ πίτᾳ φωναὶ χαρᾶς ἀντήχησαν. Ἕκαστος ἤρχισε τότε νὰ λαμβάνῃ τὸ δι' αὐτὸν προσδιωρισμένον τεμάχιον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαίνετο εὐνοούμενος ὑπὸ τῆς τύχης. Τέλος ὅτε ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς οἰκοδιδασκαλίσσης ἀνεφώνησεν αὕτη: «Ἰδοὺ ἡ δραχμή! Εἶναι εἰς τὸ ἰδικόν μου τεμάχιον· θὰ τὴν φυλάξω, διότι λέγουν ὅτι τὰ ἐν τῇ πίτᾳ εὑρισκόμενα χρήματα εἶναι τυχηρά»· καὶ μὲ ἔθηκεν ἐν τῷ χρηματοθυλακίῳ της.

Ἡ οἰκοδιδάσκαλος ἐκείνη ἦτο κόρη καλῆς οἰκογενείας, ἥτις

εἰργάζετο ὅπως βοηθήσῃ τὴν εἰς ἔνδειαν περιπεσοῦσαν μητέρα καὶ ἀνηλίκους ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς της· ἦτο δὲ ἀπό τινος καιροῦ μεμνηστευμένη μετά τινος ἐναρέτου καὶ καλῶν αἰσθημάτων νέου. Οὗτος ἐννοῶν ὅτι ἕνα νυμφευθῇ, ὤφειλε πρῶτον νὰ προαχθῇ, καὶ ἐξασφαλίσῃ ἄνετον βίον εἰς τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του, ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὰς Ἰνδίας, ἔνθα παρουσιάζετο αὐτῷ ἐν τινι καταστήματι προσοδοφόρος τις θέσις.

Ἡ ἀναχώρησίς του ἀπερασίσθη ἡμέρας τινας μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς νεάνιδος κατάκτησίν μου, ὅτε καὶ περίλυπος ὁ νέος μνηστὴρ ἦλθε νὰ ἀποχαιρετήσῃ αὐτήν. Μετὰ σκηνὴν συγκινητικωτάτην, δι' ἣν ἡ καρδία μου διερρήγνυτο, ἡ νεᾶνις ἀνέῳξε τὸ χρηματοφυλάκιόν της καὶ λαβοῦσά με, ἀφοῦ ἐχάραξεν ἐπ' ἐμοῦ μικρόν τι σημεῖον, ὅπερ μόλις διεκρίνετο διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, τῷ εἶπε: «Λάβε αὐτὴν τὴν δραχμὴν· τὴν εὗρον εἰς τὴν πήταν, καὶ τὴν θεωρῶ τυχηράν. Ὅταν ἐπιστρέψῃς ἐπιθυμῶ νὰ μοὶ τὴν φέρῃς ὀπίσω, ὡς ἀπόδειξιν τῆς πρὸς ἐμὲ σταθερότητός σου».

Περιῆλθον λοιπὸν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ νεανίου, ὅστις ὡρκίσθη νὰ μὲ φυλάξῃ πιστῶς καὶ νὰ μὲ ἐπαναφέρῃ ἀσφαλῶς, ὅτε σὺν Θεῷ ἐπιστρέψῃ. Μὲ ἔθηκεν ἐντὸς μικροῦ θυλακίου τοῦ ἐπενδύτου του καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ ἐλάμβανε καὶ μὲ παρετήρει μετὰ στοργῆς ἐπὶ πολλὴν ὥραν.

Τότε ἤξευρον ὅτι ἐσυλλογίζετο τὴν μνηστήν του καὶ ἔχαιρον ὅτι συνέτεινον εἰς τὸ νὰ διατηρῇ πρόσφατον τὴν ἀνάμνησιν τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης νέας. Ἐξ ὅσων αντελαμβανόμην, συνεπαίραινον ὅτι αἱ ὑποθέσεις τοῦ νέου μου κυρ ου ἔβαινον κατ' εὐχὴν καὶ ἔχαιρον, διότι τότε ἡ εἰς ξένην γῆν ἐξορία μας δὲν θὰ διήρκει ἐπὶ πολύ.

Δύο ἔτη παρῆλθον οὕτω, ὅτε μίαν φθινοπωρινὴν ἡμέραν, ἐνῷ ὁ ὑπηρέτης ἐκαθάριζε τὸ φόρεμα τοῦ κυρίου μου, ὠλίσθησα ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ ἔπεσα εἰς τὸν κῆπον ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του, ἔνθα ἐκρύβην ὑπὸ τῶν πιπτόντων φύλλων τῶν δένδρων.

Φαντασθῆτε τὴν λύπην μου, ὅτε ἀνελογίσθην ὅτι δὲν θὰ ἐπανέβλεπον πλέον τὴν γενέτειράν μου γῆν, ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἔμενον ἐκεῖ διὰ παντὸς, ἕως ὅτου καταστραφῶ ὑπὸ τῆς σκωρίας. Διότι ἐγνώριζον μὲν ὅτι ὁ κύριός μου θὰ μὲ ἐζήτει πανταχοῦ, ἤμην ὅμως βεβαία ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ φανταστῇ ποτὲ ὅτι εὑρισκόμην ἐν τῷ κήπῳ. Ὁ κύριός μου θὰ ἐπέστρεφεν ἄνευ ἐμοῦ καὶ ἐκείνη ἥτις μὲ ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι οὐδεμίαν σημασίαν ἀπέδωκεν εἰς ἐμὲ ὁ μνηστήρ της, δι' αὐτὸ καὶ μὲ ἀπώλεσε.

Ταῦτα πάντα ἐσκεπτόμην, μείνασα ἐπὶ ὁλοκλήρους μῆνας ἐν τῇ κρύπτῃ μου. Ἤρχιζον δὲ νὰ χάνω καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα σωτηρίας, ὅτε ὡραίαν τῆς ἀνοίξεως πρωΐαν ἦλθεν ὁ αὐτόχθων κηπουρὸς νὰ καθαρίσῃ καὶ φυτεύσῃ τὸν ὑπὸ τὸ παράθυρον χῶρον. Ἐνῷ ἔσκαπτε μὲ εὗρεν καὶ πάραυτα μὲ ἔφερεν εἰς τὸν κύριόν του, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἤμην ἀρχαῖον τι ἰνδικὸν νόμισμα, ἀλλ' ἅμα ὡς μὲ ἐκαθάρισε ὀλίγον, κραυγὴ χαρᾶς ἐξῆλθε τῶν χειλέων του καὶ ἀνεφώνησε. «*Ἡ δραχμή της*! τώρα πλέον ἐπιστρέφω πλησίον τῆς μνηστῆς μου εὐτυχής». Καὶ τῳόντι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐταξειδεύομεν τὸν ὠκεανὸν, ἐπεστρέφομεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Περιττὸν νὰ περιγράψω τὴν χαράν μου, ὅτε ἔβλεπον τὸν κύριόν μου κρατοῦντά με ἀνὰ χεῖρας καὶ ἀτενίζοντά με βλέμμα ἀνυπομονησίας καὶ ἐλπίδος ὡς νὰ μοὶ ἔλεγε. «*Πότε νὰ τὴν ἐπανίδω καὶ σὲ ἀποδώσω εἰς αὐτήν.*»

Τέλος ἐρθάσαμεν! Αἱ δύο εὐτυχεῖς ἐκεῖναι ὑπάρξεις ἐναγκαλίζονται ἀλλήλας καὶ ἐγὼ εἰμὶ ὁ δεσμὸς ὁ συνδέων αὐτὰς ἔτι στενότερον, διότι ἀκούω τὴν νεάνιδα λέγουσαν: «*Ἂν ἤξευρες πόσον εὐχαριστήθην ἐτανακτῶσα τὴν δραχμὴν ταύτην! Ἡ μικρὰ αὐτὴ τετριμμένη δραχμὴ μοὶ λέγει πλέον παντὸς ἄλλου, ὅτι ἦσο πιστὸς εἰς τὸν ἔρωτά μας, διὰ τοῦτο θὰ εἶναι τὸ σύμβολον τῆς συζυγικῆς ἡμῶν πίστεως καὶ θὰ τὴν ἀναρτήσω εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ πρωτοτόκου τέκνου μας*».

Περιττὸν σχεδὸν νὰ εἴπω ὅτι ἡ προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας ἦτο ἡ μήτηρ μου καὶ ὅτι ἡ δραχμὴ αὕτη θὰ μείνῃ οἰκογενειακὸν κειμήλιον, παραδιδόμενον μετὰ τῆς συνοδευούσης αὐτὴν ἱστορίας ἀπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν θυγατέρα.

Αἰκατερίνη Α. Λάμπρου.

Ἐν Μαγχεστρίᾳ τῇ 16 Ἀπριλίου 1889.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΜΠΟΡΟΙ

Μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγωσι καὶ πράττωσιν οἱ ὀπισθοδρομικοὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἐν ὅλῃ τῇ Εὐρώπῃ ἀναδείκνυται ὁσημέραι εὐνοϊκωτέρα εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ σπουδαιοτάτην δρᾶσιν τῆς γυναικός.

Ἀπὸ δέκα ἐννέα ἤδη ἐτῶν ἐν Ἀγγλίᾳ πᾶσα γυνὴ ἀρχηγὸς οἰκογενείας ἤτοι χήρα ἢ κόρη ἐνήλιξ, ἀποτίσασα τὰ δικαιώματα αὐτῆς ὡς κτηματίας ἢ ἔμπορος, ἐξασκεῖ δικαίωμα ψήφου κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς, ἐκλεγομένη μάλιστα καὶ ὡς μέλος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου. Πλεῖσται γυναῖκες κατέλαβον κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα θέσεις ὑπερόχους ἐν τοῖς δημοτικοῖς συμβουλίοις, συντελέσασαι ἰδιαίτατα εἰς ἐπαισθητὴν βελτίωσιν τῶν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δήμου ἀναγομένων φιλανθρωπικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων.

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, ὅτε διὰ νέου νόμου ἅπαντα τὰ δημοτικὰ διαμερίσματα τῆς μητροπόλεως τοῦ Λονδίνου συνηνώθησαν εἰς ἓν καὶ μόνον σῶμα, δύο γυναῖκες ἐξελέγησαν μέλη τοῦ μεγίστου τῆς Ἀγγλίας δημοτικοῦ τούτου συμβουλίου.

Ἤδη ἡ Γαλλία ἥτις παρακολουθεῖ τὰς γείτονας αὐτῆς δυνάμεις εἰς πάντα ἐπωφελῆ καὶ νόμιμον νεωτερισμόν, ἀπεφάσισε νὰ ψηφίσῃ νόμον ἐπιτρέποντα ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὰς γυναῖκας ψῆφον ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐμποροδικῶν.

Ἐντεῦθεν πᾶσα γυνὴ ἔμπορος ἀνεγνωρισμένη ὑπὸ τοῦ νόμου, ὡς ἐξασκοῦσα ἅπαντα τὰ ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός της ἐπιβαλλόμενα αὐτῇ καθήκοντα ἔξει δικαίωμα ψήφου ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῶν διαστῶν τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων. Καὶ ἀναντιρρήτως αἱ ἐκλογεῖς αὗται ἀξίζουσι πολὺ περισσότερον τῶν ἀμαθῶν καὶ ἀγροίκων ὀρεινῶν, οἵτινες [ἀγνοοῦσι τὴν δύναμιν τῆς ψήφου καὶ τὸν δι' αὐτῆς ἐπιδιωκόμενον σκοπόν. Αἱ γυναῖκες, αἵτινες μέχρι σήμερον ἀνέλαβον] τὴν διεύθυνσιν καὶ εὐθύνην ἐμπορικοῦ οἴκου μεγάλου ἢ μικροῦ διεκρίθησαν ἀείποτε τῶν συναδέλφων των ἀνδρῶν ὡς πρὸς τὸ διέπον πᾶσαν πρᾶξιν αὐτῶν πνεῦμα τάξεως, οἰκονομίας καὶ ἀκριβείας. Εἰς Παρισίους ὡς καὶ εἰς πᾶσαν τῆς Γαλλίας πόλιν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐμπορικῶν πτωχεύσεων ἀναδείκνυται σχετικῶς πολὺ κατώτερος ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας ἐμπόρους.

Ὡς ἐκ τῆς συστάσεως δὲ ἐμπορικῶν γυναικείων σχολῶν, αἱ ἐπιστημονικῶς μορφονόμεναι καὶ καταρτιζόμεναι νέαι ἔμποροι θὰ ὦσιν ἀναντιρρήτως πολλῷ τελειότεραι τῶν προκατόχων των.

Διατὶ λοιπὸν αἱ καθ' ὅλα ἀφομοιούμεναι πρὸς τοὺς ἄνδρας γυναῖκες ἔμποροι νὰ μὴ ἔχωσι τὸ δικαίωμα ψήφου ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν προσώπων, εἰς ἃ ἀνατίθεται ἡ ὑπεράσπισις τῶν ἐμπορικῶν συμφερόντων των. Τὸ ἐν λόγῳ νομοσχέδιον ὑποβληθὲν εἰς τὴν ἔγκρισιν εἰδικῆς νομοθετικῆς ἐπιτροπῆς ἐγένετο παμψηφεὶ ἀποδεκτὸν, οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὅτι καὶ ἐν τῇ Βουλῇ θέλει τύχει ὁμοθύμου ἐπιδοκιμασίας καὶ ὑποστηρίξεως. Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο ἔχει ὡς ἑξῆς: «*Τὰ μέλη τοῦ ἐμπορικοῦ δικαστηρίου ἐκλέγονται ὑπὸ πολιτῶν καὶ πολιτίδων ἐμπόρων, ἑθνικότητος Γαλλικῆς, τιτλούχων ἐμπορικῶν οἴκων ἢ νομίμων συνεταίρων ἐν ἐμπορικαῖς ἑταιρίαις, ἢ ἐμποροπλοιάρχων, ἢ διευθυντῶν γαλλικῶν ἑταιριῶν ἀνωνύμων ἢ μὴ, τοῦ ἐμπορίου ἢ τῆς βιομηχανίας.*»

Μαρία Δημητριάδου.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ

Α'.

Πῶς σχηματίζονται;

Οἱ ἰατροὶ πολλάκις παραβλέπουσι τὴν θεραπείαν ἀσημάντων τινῶν εἰς τὴν καλλαισθητικὴν ἀναγομένων ἀσχημιῶν, ἂν καὶ συνήθως αἱ πλεῖσται γυναῖκες πλειοτέραν χάριν ὁμολογοῦμεν διὰ τὴν ἀπάλειψιν τῶν τοιούτων ἢ διὰ τὴν ἐπιτυχῆ διάγνωσιν ἐπικινδύνου νόσου θεραπευθείσης.

Πόσας χαριτας δὲν θὰ ὡμολόγει ἡ Κυρία ἐκείνη ἀπὸ τοῦ μετώπου τῆς ὁποίας ὁ καλὸς ἰατρός της θὰ κατώρθου νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀσχημίζουσαν αὐτὸ τραχεῖαν κατατομὴν ἢ τὴν ἐπιμηκύνουσαν τὴν γωνίαν τῶν βλεφαρίδων της πτυχήν. Ὦ ρυτίδες! οἵαν πικρίαν προξενεῖ ἡ ἐμφάνισίς σας καὶ πόσον ἠχηρὰ φωνεῖτε: εἴμεθα τὸ Ὦ τῆς ὁσημέραι ἀπεσβενομένης νεότητος!

Ἐξετάσωμεν ὅθεν ποῖα τὰ παράγοντα ὑμᾶς αἴτια καὶ διὰ τίνων ἐρικτῶν ἐπιχειρημάτων ἠθέλομεν, εἰ δυνατὸν, ἀντιστρατευθῆ κατὰ τοῦ μυστηριώδους μηχανισμοῦ, τοῦ ἀποτυποῦντος τοὺς αὔλακάς σας ἐπὶ τοῦ προσώπου ἡμῶν.

Πᾶς τις γινώσκει ὅτι τὸ δέρμα τοῦ προσώπου ἔχει ὑπερβάλλουσαν ἐλαστικότητα. Ἐξηπλωμένον ὡς ζῶν πέπλος ἐπὶ ἐπιπέδου μυῶν ἐμπεπασμένων πάχους ἀποβαίνει ὁ διερμηνεὺς τῶν σκέψεων καὶ αἰσθημάτων ὑμῶν.

Τόσῳ ἡ λύπη ὅσῳ καὶ ἡ χαρὰ, ἡ συμπάθεια ἢ ἡ ἀποστροφὴ, ὁ θυμὸς μεθ' ὅλων τῶν ἀποχρώσεών του, ἡ ῥρίκη ὅσῳ καὶ ἡ ἔκστασις, ἐν συνόλῳ ὅλαι αἱ ψυχικαὶ διαθέσεις μας ἔχουσιν εἰδικὸν μῦν κινούμενον καὶ ρυθμίζοντα διὰ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου μας τὴν ἔκφρασιν τῶν ποικίλων συναισθημάτων μας. Ἡ ἔκφρασις αὕτη ἐκφαίνεται διὰ πτυχῶν ἐναλλασσομένων καὶ καταδεικνυουσῶν τὴν σχετικὴν διαφορὰν τῶν ψυχικῶν διαθέσεών μας. Ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀγαπητῆς μας φίλης τὰ χείλη μας διαστέλλονται, αἱ γωνίαι των ἐνδίδουσιν εἰς τὴν διαστολὴν ταύτην, οἱ ὀφθαλμοὶ μεγεθύνονται καὶ τοιουτοτρόπως εἰκονίζεται τὸ μειδίαμα τὸ συνοδεῦον τὸ ὡς *εὖ παρέστης*.

Ἐὰν δὲ θέαμα κωμικὸν ὑποπέσῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, τότε αἱ ἀνωτέρω ἀναγραφεῖσαι κινήσεις λαμβάνουσιν ἐπίτασιν. Τὰ χείλη ἀνυψοῦνται ἐντελῶς, τὸ στόμα παρουσιάζεται μεγάλον, ἀνοικτὸν, οἱ ὀφθαλμοὶ διπλοῦνται πρὸς τοὺς κροτάφους καὶ τὸ μέτωπον πρὸς τὴν κόμην, ὁπότε ἐν τέλει ἐκσπᾶται ἠχηρὸς ὁ γέλως. Κατ' ἀντίθεσιν τούτου φαντασθῶμεν εἰκόνα μαθηματικοῦ βεβυθισμένου εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου ἢ ποιητοῦ θηρεύοντος ὁμοιοκαταληξίαν καὶ ἔχομεν εὐθὺς τὸ κάτω τοῦ προσώπου ἐν συσταλτικῇ ἀκινησίᾳ, τοὺς ὀφθαλμοὺς στηλωμένους ἄνευ ἐκφράσεως, τὰς ὀφρῦς συσπωμένας πρὸς τὴν βάσιν τῆς ῥινὸς ἐφ' ἧς βαθεῖα ρυτὶς αὐλακοῦται.

Δι' ὁμοίας εἰκόνος, ἀλλὰ διὰ κινουμένου καὶ σπινθηροβολοῦντος ὀφθαλμοῦ ἐκδηλοῦται ἡ ὀργὴ ἢ ὁ φθόνος. Ὁ σαρκασμὸς ἢ ἡ περιφρόνησις εἰκονίζεται διὰ τῆς πρὸς τὰ κάτω ἐπινεύσεως τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς καταπτώσεως τοῦ κάτω χείλους. Ἐνῷ διὰ τὴν ἀναζήτησιν ὑπεκφυγούσης ἀναμνήσεως ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἀνυψοῦμεν τὰς ὀφρεῖς, τοῦ μετώπου κατατεμνομένου συγχρόνως δι' ὁριζοντίων ρυτίδων.

Τῶν ρυτίδων ἐν γένει ὅσῳ ἀβαθὴς καὶ ἂν ᾖ ἡ διαγραφὴ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ νεότητα, διαχαράττει ἐν τούτοις τὸ δέρμα καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου, τὸ μὲν ἐκ τῆς συχνῆς ἐπαναλήψεως τῶν κινήσεων, τὸ δὲ ἐκ τῆς ἐπιρρώσεως τῶν ὑποδερμίων ὀργάνων αἱ ρυτίδες σχηματίζονται καὶ μένουσιν. Ἡ κυρία ὅμως αἰτία τῆς ἐμφανίσεώς των δὲν εἶναι αὐτὴ καὶ μόνη. Πολλάκις τὸ ἀνθηρότερον πρόσωπον, αἱ δροσερώτεραι καὶ ροδινότεραι παρειαὶ μαραίνονται, φθείρονται ἐκ προσβολῆς ἀσθενείας. Ἡ κόπωσις, ὁ πυρετὸς, ἡ θλῖψις, ἡ ἀγρυπνία κατήρτισαν τὸ ἔργον των· ὥστε κατὰ τὴν ἀνάρρωσιν ὁ παθὼν φέρει ρυτίδας ἐπὶ τοῦ μετώπου, τῶν παρειῶν, γύρωθεν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χειλέων.

Ἐπίσης αἱ βαθεῖαι καὶ διαρκεῖς λύπαι ἀνεξίτηλα ρυτίδων ἴχνη ἀφίνουσι, ὡς αἱ κατὰ κόρον ἡδοναὶ καὶ ἀπολαύσεις, αἱ συνεχεῖς ἐν χοροῖς καὶ θεάτροις διανυκτερεύσεις. Τὸ γῆρας φέρει ὡς ἔμβλημα τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἐπιβλητικότητός του βαθυτάτας ρυτίδας.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. **Μαρία Βελῆ.**

ΑΙ ΠΩΓΩΝΟΦΟΡΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Οὐδὲν ἀπελπίζει τὴν σύγχρονον γυναῖκα, ὅσον αἱ ἀδιάκριτοι καὶ ὀχληραὶ ἐκεῖναι τρίχες, αἵτινες ἀσυστόλως φυτρόνουσιν ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους ἢ τοῦ πώγωνος. Τὴν λευκανθεῖσαν κόμην χρωματίζομεν, τὰς ρυτίδας ἐξαλείφομεν διὰ τῆς ἐγκαυστικῆς τέχνης, ἀλλὰ διὰ τὰς ἀνοήτους αὐτὰς καὶ θρασείας τρίχας, αἵτινες ἀρχικῶς μὲν δίκην ἰούλου ἐπιστέφουσι τὸ ἄνω χεῖλος, προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου ἀποσκληρυνόμεναι καὶ τραχυνόμεναι μεταβάλλονται εἰς ἀληθεῖς μύστακας οὐδὲν δυνάμεθα.

Τί νὰ τὰς κάμῃ τις τὰς παρεισάκτους καὶ ἀδιακρίτους ταύτας παρασίτους! Νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ξυράφιον! Ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς θὰ ἀναφανῇ ἀποτροπαιότερος καὶ ἀγριώτερος ἢ κατὰ τὸ παρελθόν!

Οἱ ἀρχαῖοι ἦσαν ὁμολογουμένως εὐκολώτεροι τῶν συγχρόνων. Ἠνείχοντο ὅπως τὸ ὡραῖον ἥμισυ τῆς ἀνθρωπότητος

φέρει γενειάδα, ἥτις μάλιστα ἐθεωρεῖτο ὡς διακοσμοῦσα τὸ πρόσωπον. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν παρίστων τὴν Ἀφροδίτην τῆς Κύπρου φέρουσαν πυκνὸν πώγωνα. Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἐψηφίσθησαν νόμοι θέτοντες ὅριον εἰς τὴν παράδοξον μανίαν τῆς γυναικείας πωγωνοφορίας. Ὁ Κικέρων λέγει, ὅτι νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῶν *δώδεκα* ἀπηγόρευε ρητῶς εἰς τὰς γυναῖκας νὰ κήρωσι τὸ πρόσωπον πρὸς βεβιασμένην ἀνάπτυξιν γενείου. Τὸ ἄρθρον τοῦ νόμου ἔχει ὡς ἑξῆς «**Mullieres genas ne radunto**» Κατ' ἄλλους συγγραφεῖς αἱ γυναῖκες τῆς Λομβαρδίας ἐμιμοῦντο τὰς Ἀθηναίας, σχηματίζουσαι τεχνητὰς παραγναθίδας διὰ τῶν πλοκάμων τῆς κεφαλῆς, ὅπως οἱ ἐχθροὶ ὑπολαμβάνωσιν αὐτὰς ὡς ἄνδρας.

Κατὰ τὸ 1424 συγγραφεύς τις ὁμιλεῖ περὶ γυναικός τινος Μαργὼ ὀνομαζομένης, ἥτις ἐξέπληττε τὸν κόσμον διὰ τῆς ὡραίας καὶ πλουσίας γενειάδος της. Κατὰ τὸν XVIII αἰῶνα ὑπῆρχεν ἐν τῷ μουσείῳ τῆς Στουτγάρδης εἰκὼν γυναικὸς φερούσης παμμεγίστην γενειάδα. Κάρολος ὁ XII εἶχε μεταξὺ τῶν ἐπιλέκτων στρατιωτῶν του γυναῖκα πωγωνοφόρον στρατιώτην, ἥτις, κατὰ τὸν ἱστορικὸν, δὲν ἐστερεῖτο οὔτε θάρρους, οὔτε τόλμης, ἀλλ' οὔτε γενείων ὅπως ὑπολείπεται κατά τι τῶν συναδέλφων της. Συνελήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ρώσσων ἐν τῇ μάχῃ τῆς Πουλτάβας καὶ ἐστάλη πρὸς τὸν Τσάρον κατὰ τὸ 1744. Τὸ γένειόν της εἶχε μῆκος ἑνὸς καὶ ἡμίσεως πηχ. εἰς αὐτὸ δὲ ὀφείλει καὶ τὴν ἀπελευθέρωσίν της.

Ἡ Ἄννα δὲ Βὼ διάσημος ἡρωὶς τοῦ XVII αἰῶνος ἡ γεννηθεῖσα ἐν Λίλλῃ, βοηθουμένη ὑπὸ τῶν μυστάκων καὶ τοῦ δασυτάτου πώγωνός της μετημφιέσθη εἰς ἄνδρα, κατετάχθη εἰς τὸ πεζικὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Εὐελπίς*, ἠκολούθησε τὸν στρατὸν ἐν ταῖς μάχαις, διεκρίθη ἐπὶ ἀνδρίᾳ καὶ πολεμικῇ δεινότητι καὶ προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν συνταγματάρχου ἐν τῷ συντάγματι τοῦ βαρόνου Μερσιέ. Ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα, ἡ τόσον εὐδοκίμως διοικήσασα τὰς Κάτω Χώρας εἶχε γένειον πλούσιον καὶ ὡραῖον, διὰ τὸ ὁποῖον ὑπερηφανεύετο, πεποιθυῖα ὅτι τοῦτο προσέθετε πολὺ εἰς τὸ ἐπιβάλλον τῆς βασιλικῆς μεγαλειότητός της. Οἱ ἱστορικοὶ τῆς Βενετίας ὁμιλοῦσι περὶ διασήμου τινὸς ὀρχηστίδος, ἥτις ἐλατρεύετο παρὰ τοῦ ἐνετικοῦ λαοῦ χάρις εἰς τὴν ὡραίαν καὶ μαγευτικὴν γενειάδα της. Ὁ συγγραφεὺς τῆς πωγωνολογίας Δύλωρ ὁμιλεῖ περὶ γυναικὸς ἡρωΐδος, ἧς ἡ πολεμικὴ ὑπεροχὴ, τὰ πολιτικὰ καὶ φιλολογικὰ ἀξιώματα ὡς καὶ τὸ πυκνὸν γένειον ἀπέκρυπτον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς φίλους καὶ συναδέλφους της τὸ φῦλον, εἰς ὃ αὕτη ἀνῆκε.

Ὁ ἱππότης Αἴων δὲ Βωμονὲπιτήδειος διπλωμάτης, ἀξιωματικὸς τῶν Δραγόνων κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα, διατηρήσας, χάρις εἰς τὸ πυκνὸν γένειον καὶ τοὺς ὡραίους μύστακας του, ἐπὶ πολὺ ἄγνωστον τὸ πραγματικὸν φῦλον του. Ἐγεννήθη κόρη ἐν Τονέρῳ κατὰ τὸ 1728. Ἐπειδὴ τότε ἐν ταῖς ἐπαρχίαις θήλεα καὶ ἄρρενα ἐξεπαιδεύοντο ἐν ταῖς αὐταῖς σχολαῖς ἠκολούθησε τὰς γυμνασιακὰς σπουδάς της ἐν τῷ Λυκείῳ τοῦ Μαζαρίνου. Εἰκοσιπενταετὴς ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸ ἄνω ἀνδρικὸν ὄνομα σπουδαῖα συγγράμματα ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν τῆς πατρίδος της πραγμάτων, δι' ὧν ἐπεσπάσατο τὴν προστασίαν τοῦ πρίγκηπος Κωνσταντίνου, ὅστις ἀπέστειλεν αὐτὴν ἐν Ῥωσσίᾳ, ἵνα ὑποστηρίξῃ τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ στέμματος τῆς Πολωνίας.

Ἐνεδύθη τότε τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα καὶ ἔλαβε θέσιν ἀναγνωστρίας παρὰ τῇ αὐτοκρατείρᾳ Ἐλισάβετ, παρ' ᾗ ἐνήργησε τὰ δέοντα. Μετὰ ταῦτα ἀναλαβοῦσα καὶ πάλιν τὰ ἀνδρικὰ ἐνδύματα διωρίσθη γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ῥωσσικῆς πρεσβείας, θεωρουμένη παρὰ πάντων ὡς ὁ ἀδελφὸς τῆς ἀναγνωστρίας τῆς αὐτοκρατείρας.

Τότε ἀνετέθη αὐτῷ ἡ ἐντολὴ νὰ διαβάλῃ καὶ καταστρέψῃ παρὰ τῇ αὐτοκρατείρᾳ Ἐλισάβετ πᾶσαν ὑπόληψιν καὶ καλὴν ἰδέαν, ἣν αὕτη εἶχε περὶ τοῦ ὀρχιναγκελαρίου Βερτουσχόφ, ὅστις συνωμότει κατὰ τῆς Γαλλίας. Διὰ μυρίων δὲ τεχνασμάτων καὶ δεξιᾶς κατασκοπεύσεως κατώρθωσε νὰ κατάσχῃ παρὰ τῷ Βερτουσχόφ ἔγγραφα πρωδοτικά, ἅτινα ἐπήνεγκον τὴν σύλληψιν καὶ φυλάκισίν του καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Βαραντζὼφ ἀντικατάστασίν του.

Ὡς ἔπαθλον τῶν πολυτίμων τούτων ὑπηρεσιῶν του ὁ ἢ ἡ ἱππότης Αἴων ἔλαβεν ἐτησίαν ἐπιχορήγησιν ἐκ 2,400 λιρ. μετὰ τοῦ διπλώματος λοχαγοῦ τῶν Δραγόνων. Ἐπιστρέψας εἰς Γαλλίαν κατὰ τὸ 1760 ἐπεδόθη εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, διεκρίθη δὲ διὰ τὸ μέγα θάρρος του ἐν ταῖς μάχαις.

Ἀποσταλεὶς ἐκ νέου εἰς Ρωσσίαν κατέλαβε τὴν θέσιν πληρεξουσίου ἀπεσταλμένου, ἐν ᾗ διέμεινε μέχρι τῆς πτώσεως Πέτρου τοῦ III, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς Γαλλίαν, ὁπόθεν καὶ πάλιν ἀπεστάλη εἰς Λονδῖνον, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ δουκὸς τοῦ Νιβερνέ. Τὰ πάντα προσεμειδίων αὐτῷ ὅτε ραδιουργίαι πολιτικῶν ἐχθρῶν του ἐπήνεγκον μεταβολήν τινα εἰς τὴν τύχην του. Ὁ Αἴων ἢ μᾶλλον ἡ Αἴων ἦν πεπροικισμένη δι' ἀφθόνων γνώσεων, ὀξυδερκείας καὶ καταπληκτικῆς ἐνεργητικότητος. Ἐχθρὸς τῶν αὐλοκολάκων, ἀλλ' ὅμως ἀφωσιωμένος πρὸς τὸν βασιλέα ἐγνώριζεν αὐτῷ πράγματα, ἅτινα ἡ κυβέρνησις τῷ ἀπέκρυπτε. Τοῦτο προὐκάλεσε τὴν δυσμένειαν τῆς κυβερνήσεως καὶ τὴν παῦσιν του. Ὁ Λουδοβίκος XV ἵνα τὸν ἱκανοποιήσῃ τῷ ἀπένειμε σύνταξιν ἐκ 12,000 φρ.

Τοιαύτη ἦτο ἡ πρὸς τὸν βασιλέα του πίστις καὶ ἀφοσίωσις του ὥστε ἀπεποιήθη καὶ ὅτε ἦν ἀπομεμακρυσμένος τῆς ὑπηρεσίας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν κυβέρνησιν ἔγγραφά τινα ἐνοχοποιοῦντα μέγαν τῆς Ἀγγλίας ἄνδρα, ἀντὶ ἀμοιβῆς 1,200,000 φρ. ἅτινα προσήνεγκεν αὐτῷ ἡ Ἀγγλία.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἤρξατο διαδιδομένη ἡ φήμη ὅτι ὁ ἱππότης Αἴων εἶναι γυνή, ὅτε οἱ Ἄγγλοι εὗρον στάδιον καταλληλον διὰ τὴν περὶ τὸ στοιχηματίζειν μονομανίαν των. Ἡ γενικὴ περιέργεια ἀρίκετο εἰς τοιοῦτο σημεῖον καὶ τὰ στοιχήματα τοιαῦτα ἔλαβον διαστάσεις, ὥστε ἐσχηματίσθησαν ἀνώνυμοι ἑταιρίαι, αἵτινες ἐξέδοσαν μετοχάς· οἱ μέτοχοι ἠγόραζον ὑπὲρ τῆς γνώμης ὅτι ὁ Αἴων εἶναι γυνὴ ἢ τἀνάπαλιν, ὅτε καὶ συνεπείᾳ τοῦ ἀποτελέσματος ἤθελον χάσει ἢ κερδίσει. Καίτοι δὲ μυρία μετεχειρίσθησαν οἱ στοιχηματίζοντες τεχνάσματα πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας, καίτοι ἐδοκίμασαν νὰ τὸν ἀπαγάγωσι διὰ τῆς βίας, οὐχ' ἧττον ἡ μεγάλη μυϊκὴ ἰσχὺς καὶ ἡ διακρίνουσα αὐτὸν εὐφυΐα κατέστρεφεν ἑκάστοτε πάντα αὐτῶν τὰ σχέδια. Μόνον ἡ μετὰ θάνατον ἰατρικὴ νεκροψία ἔφερεν εἰς φῶς τὴν ἀλήθειαν.

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Ἐὰν οὐχὶ ἡμεῖς αἱ βαθέως αἰσθανόμεναι τὴν πρὸς τὸ κρίνειν ἀδυναμίαν μας, ἀλλ' αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ τῆς ὑψηλίου ῥήτωρ, τὸ καύχημα ἁπάσης τῆς οἰκουμένης, ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ τὸν ἄγνωστον τοῖς τότε Θεὸν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν γνωρίσας, παρευρίσκετο καθ' ὅλην τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τῶν παθῶν ἐν τῷ ἐκκλησιδίῳ τοῦ ἐνταῦθα Παρθεναγωγείου Χίλλ, ἐσμὲν βέβαιοι ὅτι ὡς ἄλλος Ἀρχιμήδης ἤθελεν ἀναφωνήσει: εὗρον! βλέπων υἱοθετούμενον, καὶ ἐφαρμοζόμενον καθ' ὅλην τὴν σοφὴν ἔννοιαν, τὸ γραφὲν παρ' αὐτοῦ. *Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἀγγέλους* (Α' Κορινθ. κεφ. ἀ 10). Καὶ ἀληθῶς γυνὴ νοήμων καὶ ἀγαθὴ ἡ διευθύντρια τοῦ παρθεναγωγείου τούτου κ. Μπέση Μάσσονος κατώρθωσε νὰ ὑπερπηδήσῃ πᾶσαν δυσχέρειαν πρὸς ἵδρυσιν ναϊδρίου ἐντὸς τῆς σχολῆς αὐτῆς, ἔχουσα ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ μόρφωσις τῶν παρθένων δέον νὰ στηρίζηται ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος.

Χαριζόμεναι ὅθεν τῇ ἀληθείᾳ, ἐφ' ἧς καὶ μόνης στηρίζομεν τὰ γραφόμενά μας, προβαίνομεν εἰς περιληπτικὴν ἔκθεσιν τῶν ἐντυπώσεών μας ἐπὶ τῇ θρησκευτικῇ ἰδίᾳ μορφώσει καὶ τῇ χριστιανικῇ ἀγωγῇ τῶν ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τούτῳ φοιτωσῶν νεανίδων. Καὶ ἡ σκληροτέρα βεβαίως καρδία ἤθελεν αἰσθανθῇ ἑαυτὴν μαλασσομένην ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἁγνῶν καὶ σεμνῶν ἐκείνων παρθένων τῶν ἐν κατανύξει ψυχῆς καὶ πνευματικῇ ἀφοσιώσει ψαλλουσῶν μελῳδικῶς ἐναρμονίως καὶ ἐρρύθμως τὰς συγκινητικωτάτας ἐκείνας καὶ πλήρης ἐλεγειακῆς ποιήσεως ἀκολουθίας τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου.

Μετὰ πόσης χαρᾶς πᾶς ἀληθὴς καὶ ἐχέφρων χριστιανός, πᾶς πατὴρ τέκνων παρίσταται ἐν τῇ κατανυκτικῇ ταύτῃ ἱερουργίᾳ, καθ' ἣν στόματα ἁγνῶν καὶ ἀμώμων παρθένων ὑμνοῦσι τὰ πάθη τοῦ ἁγνοῦ καὶ ἀμώμου κυρίου! Καθ' ἣν ἡ ἐπὶ τῶν προσώπων αὐτῶν ἀπεικονιζομένη συγκίνησις προοιωνίζεται τὰ βέλτιστα καὶ σωτηρίως ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ἠθικῆς αὐτῶν διαπλάσεως καὶ ἐπὶ τῆς καθόλου ἐν τῷ μέλλοντι εὐτυχίας αὐτῶν!

Οὐχὶ κόπωσιν αἰσθάνεται ὁ ἀκροώμενος τῶν ἱεροτελεστιῶν ἐν τῷ ναῷ τοῦ παρθεναγωγείου Χίλλ, ἀλλ' ἀληθῆ ψυχικὴν ἀπολαμβάνει ἀπόλαυσιν καὶ ἐπὶ τῇ ἀπαραμίλλῳ τάξει ἐν τῇ ἐκπληρώσει παντὸς θρησκευτικοῦ τύπου, καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεστάτῃ ἐκτελέσει τῶν τεχνικωτέρων στροφῶν διὰ τῆς τετραφώνου καὶ κάλλιστα κατηρτισμένης μουσικῆς τῶν νεαρῶν μαθητριῶν. Ἐκεῖνο δ' ἰδίᾳ ὅπερ ἀληθῆ ἐνθουσιασμὸν ἐμποιεῖ εἰς τὸν ὁρῶντα καὶ ἀκούοντα εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς πίστεως ἐν τοῖς ἔργοις καὶ τῶν ἔργων ἐν τῇ πίστει, ἡ πραγματοποιουμένη παρὰ τόσων μελλουσῶν Ἑλληνίδων μητέρων.

Τὴν θείαν ταύτην τῆς μεγάλης ἑβδομάδος ἀπόλαυσιν ἐπεσφράγισεν ἡ ζωηφόρος ἀκολουθία καὶ ἱερουργία τῆς Ἀναστάσεως, ἡ γενομένη ἐν ὑπαίθρῳ, ἐν ἀγαλλιάσει τῶν μαθητριῶν καὶ τῶν μελῶν τοῦ παρθεναγωγείου μετὰ πλήθους καὶ ἐντελοῦς ἐφαρμογῆς πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων.

Περαίνουσα τὴν σύντομον ταύτην τῶν ἐντυπώσεών μου ἔκθεσιν συγχαίρω ἀπὸ καρδίας τῇ κ. Διευθυντρίᾳ μετὰ τοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν μαθητριῶν τοῦ εἰρημένου ἐκπαιδευτηρίου, τοῦ θεμελιοῦντος τόσον ἀσφαλῶς καὶ τελεσφόρως τὰς βάσεις τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς, ἐξ ἧς τοσαῦτα ἀγαθὰ καὶ τόσαι εὐτυχίαι ἀποῤῥέουσιν.

Πιποίνα Διονυσίου Βαλλώση.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς μεταβάλλεται ἁπλοῦν μεταξωτὸν ὕφασμα ἢ ταινία εἰς ἀργυροστίκτον. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος κατατάσσονται μεταξὺ τῶν σχεδίων τοῦ συρμοῦ διὰ πολύτιμα ὑφάσματα. Ἡ μνηστὴ τοῦ διαδόχου μας φέρει ἐν τῇ προικῴᾳ συλλογῇ της ὁλόκληρον δωδεκάδα χρυσοποικίλτων καὶ ἀργυροστίκτων ἐσθήτων. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀξία τῶν ὑφασμάτων τούτων εἶναι μυθωδῶς δαπανηρά. Δύναται ἐν τούτοις ἐπιδεξία κόρη νὰ ἀποτυπώσῃ τὰ χρυσᾶ ταῦτα σχέδια ἐπὶ παλαιᾶς μεταξίνης ἐσθῆτος, ἀδαπάνως σχεδὸν, κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον:

Λαμβάνει καινουργὴ μικρὸν χρωστῆρα, ὃν βυθίζει ἐντὸς διαλύσεως νιτρικοῦ ἀργύρου, ἐν ᾧ ἀναμιγνύει ἐλαφρὰν δόσιν κόμμεως. Δι' αὐτοῦ σχεδιάζει ἐπὶ τῆς ταινίας ἢ ἐπὶ τοῦ καθαρῶς μεταξίνου ὑφάσματος οἱονδήποτε σχέδιον. Ἀφήνει νὰ ξηρανθῇ ἐπί τινας στιγμὰς· μετὰ ταῦτα κρατεῖ καλῶς ἠπλωμένον τὸ ζωγραφισθὲν μέρος τοῦ ὑφάσματος ἐπὶ δοχείου περιέχοντος ζίγκον, ὕδωρ καὶ ὀλίγον θειϊκὸν ὀξύ. Διὰ φυσικῆς χημικῆς ἀντιδράσεως ὁ ἄργυρος προσκολλᾶται ἀδιασπάστως ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος.

Τὰ ἀνωτέρω χημικὰ ρευστὰ εὑρίσκονται εἰς φαρμακεῖα. Ἂς μὴ λησμονῶσιν ὅμως αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ κάμωσι τὴν δοκιμὴν ταύτην, ὅτι ὁ νιτρικὸς ἄργυρος καὶ τὸ θειϊκὸν ὀξὺ εἶναι χημικαὶ οὐσίαι λίαν ἐπικίνδυνοι, καὶ ὅτι ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ εἰς τὸν χειρισμόν αὐτῶν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κρεατόπηττα. Τώρα ὅτε τὰ μικρὰ ἀρνάκια ἀποτελοῦσι σχεδὸν τὴν βάσιν τῶν πασχαλινῶν φαγητῶν, ὅτε πρὸς ἀποφυγὴν πολλῶν κόπων ὁλόκληρα ἀποστέλλονται εἰς τὸν φοῦρνον, προτιμώμενα ψητὰ ἰδίᾳ δι' ἐκδρομὰς καὶ πίκ-νίκ, ὅτε ὅμως ἀφοῦ φάγει τις δὶς κατ' ἐπανάληψιν ἀρχίζει νὰ τὸ βαρύνηται, χρησιμοποιεῖ τὸ ὑπολειπόμενον ὡς ἑξῆς:

Καθαρίζετε τῶν ὀστῶν πάντα τὰ τεμάχια τοῦ ὑπολειφθέντος ἐψημένου ἀρνίου, ἐὰν ἔχητε καὶ ὑπόλοιπον βραστοῦ καθαρίζετε καὶ τοῦτο καὶ κόπτετε αὐτὰ λεπτότατα ὡς κιμά. Καβουρντίζετε καὶ τὸ λεπτότατον κρέας κρόμμυον μὲ βούτυρον, ἐν ᾧ καβουρντίζετε καὶ τὸ λεπτότατον κρέας καλῶς, προσθέτουσαι ἀρκετὸν πετροσέλινον λεπτοκομμένον, κανέλλαν, φλοιὸν πορτοκαλίου, ἅλας καὶ πέπιρι. Ἅμ' ὡς πάντα ταῦτα

ΕΝΕΔΡΑ

Ὁ Πασχάλης καὶ ὁ Ἐρρῖκος εἶναι σήμερον ἄνδρες. Ἐργάζονται πλησίον τοῦ πατρός των, ἐνῷ ὁ Γωτιὲ σπουδάζει εἰς τὴν γεωργικὴν σχολὴν τοῦ Κρινιζών.

Ἡ Λουκιανὴ καὶ ἡ Κλαυδίνη εἶναι ὡραῖαι νεάνιδες, ἀλληλολατρευόμεναι πάντοτε. Ἡ Λουκιανὴ εὐτυχεστέρα τῆς ἀδελφῆς της, τυχοῦσα πλησίον τῶν θετῶν γονέων της πάσης τῆς ἀγάπης καὶ τρυφερότητος, ἧς τόσην ἔχει ἀνάγκην ἡ παιδικὴ ἡλικία, ἀνεπτύχθη εὔχαρις καὶ τολμηρά, ἐν ᾧ ἡ Κλαυδίνη διετήρησε τὸ δειλὸν καὶ περφοβισμένον ὕφος τῆς παιδικῆς της ἡλικίας.

Ὁ Γωτιὲ ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς γεωργικῆς σχολῆς. Τὴν Κλαυδίνην ἠγάπα ὡς ἀδελφήν, πρὸς τὴν Λουκιανὴν ὅμως τὴν ὡραίαν καὶ χαρίεσσαν κορασίδα ἔτρεφεν αἴσθημα ὅλως διάφορον, αἴσθημα τρυφερόν, διάπυρον, εὐγενές, ὅπερ ἡ γλυκεῖα κόρη ἐνωρίτατα συνεμερίσθη. Ἡ θετὴ μήτηρ, πρὸς ἣν ἡ Λουκιανὴ ἐξεμυστηρεύθη τὸν ἔρωτά της ὡμίλησε πρὸς τὸν πατέρα τοῦ νέου, ὅστις ἄνευ περιστροφῶν ἀπήντησεν:

Ὁ υἱός μου δὲν εἶναι πλούσιος. Ἡ Λουκιανὴ δὲν ἔχει λεπτόν. Θὰ συζεύξωμεν λοιπὸν τὴν ἀθλιότητα μετὰ τῆς πενίας!

Αὐτοὶ πτωχοί! ἀνεφώνησεν ἡ ἀγαθὴ γυνή... Ἔχουν τὴν νειότητα καὶ τὴν ἀγάπην. Ἰδοὺ κεφάλαια, ἅτινα δὲν συγκρίνονται μὲ ἑκατομμύρια.

Δὲν ἀποποιοῦμαι. Ὅταν ὁ υἱός μου ἐξέλθῃ τῆς σχολῆς, βλέπομεν. Τὴν ἑπομένην Κυριακὴν ὁ Γωτιὲ εἶχεν ἔξοδον. Ἐπεσκέφθη τὸ χωρίον, ἔμαθε τὴν πρὸς τὸν πατέρα του πρότασιν τοῦ κ. Δοριὰτ καὶ τὴν ἀπάντησιν ἐκείνου. Μετέβη παρὰ τῇ Λουκιανῇ, ἣν εὗρεν εἰς τὸν κῆπον. Ἔδρεψε μετ' αὐτῆς ἄνθη, ἀντήλλαξαν λόγους καὶ ὅρκους αἰωνίου ἔρωτος, εὐτυχεῖς καὶ οἱ δύο διὰ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρός του εἰς τὸν γάμον των.

Ἡ Μαρία Δοριὰτ ἐκαμάρωνε τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἀπὸ τοῦ παραθύρου της. Ἡ εὐτυχία των ἦτο κατόρθωμά της· συμμετεῖχε ὅθεν καὶ αὐτὴ τῆς εὐτυχίας ἐκείνης, διότι ἦτο ἐκ τῶν προνομιούχων ἐκείνων τῆς φύσεως ὑπάρξεων, αἵτινες θέτουσι τὴν ἰδίαν εὐτυχίαν ἐν τῇ εὐτυχίᾳ τῶν ἄλλων. Οἱ δύο νέοι ἐφαίνοντο προωρισμένοι ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον. Ἐκεῖνος ὑψηλὸς ξανθός, χαρίεις, μὲ ὡραίους λεπτοὺς μύστακας, μὲ ῥίνα εὐθεῖαν, μὲ κυανοὺς ὀφθαλμοὺς, μὲ φυσιογνωμίαν ἥρεμον, εἰλικρινῆ, ἐνεργητικήν. Ἐκείνη μελαγχροινὴ μὲ ὡραίας καὶ χαριεστάτας κατατομάς, μὲ βλέμμα ὑγρὸν καὶ σπινθηροβόλον, προδίδουσα εἰς πᾶσαν κίνησίν της θέλησιν ὑπέροχον, ἀγαθότητα, ἀλλὰ καὶ ἀκατάβλητον ἠθικὴν δύναμιν.

Ἡ ζωή μου μοὶ φαίνεται ὄνειρον, ἔλεγε πρὸς τὸν Γωτιέ. Τί θὰ ἐγινόμην χωρὶς τὴν καλὴν θετήν μου μητέρα! Τί θὰ ἐγενόμεθα ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου! Πόσον μεγάλη πρέπει νὰ εἶναι ἡ καρδιά μου, ἵνα περιλαμβάνῃ ἅπασαν τὴν ἀφοσίωσιν, ἣν ἔχω πρὸς τοὺς καλοὺς θετοὺς γονεῖς μου, τὸν πρὸς σὲ ἀ-

καβουρντισθῶσι, ρίπτετε ἐκ διαλειμμάτων διαλελυμένην τομάταν, ὅταν δὲ εἶναι πλέον ἕτοιμον, ἀπομακρύνετε τῆς πυρᾶς, σπάζετε ἐν τῷ μίγματι 5—6 ὠά, ἀναμιγνύετε καλῶς καὶ ἀφοῦ στρώσετε ἐντὸς καραβάνας φύλλα ζαχαροπλαστείου, ἁπλόνετε ἐπ' αὐτῶν τὸ μίγμα σας. Τοῦτο σκεπάζετε μὲ δεύτερον στρῶμα φύλλων, καίετε βούτυρον, χύνετε ἐπ' αὐτοῦ καὶ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον, ὅπου μένει μόλις 1]4 τῆς ὥρας.

Ἐννοεῖται ὅτι τεμάχια γάλλου ἢ ὄρνιθος ἢ μυελοῦ ἢ γλώσσης χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης.

ΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» διατρέχει τὸ τρίτον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς. Ἡ Διεύθυνσις εὐγνωμονοῦσα πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητρίας διὰ τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτῇ κατὰ τὸ διετὲς τοῦτο διάστημα ἔνθερμον ὑποστήριξιν, προσφέρει ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνανεώσεως τῶν συνδρομῶν πρὸς πᾶσαν συνδρομήτριαν ἀνὰ μίαν ὡραιοτάτην ἐκ χρωμογραφίας εἰκόνα, παριστῶσαν ὑπόθεσιν ἑνὸς τῶν διασημοτέρων ζωγράφων τοῦ αἰῶνος.

Ἐπειδὴ δὲ πολλαὶ τῶν κ. κ. συνδρομητριῶν υἱοθετήσαοαι τὸ ἔργον ἡμῶν μετὰ στοργῆς μεριμνῶσιν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως αὐτοῦ, ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» εἰς ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς αὐτὰς ἰδιαιτάτης εὐγνωμοσύνης της προσφέρει ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφομένων καὶ προπληρωνουσῶν τὰς συνδρομάς των τὰ ἑξῆς :

Διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς των καὶ τὴν ἐγγραφὴν μιᾶς νέας, ὡραιοτάτην ὑδατογραφίαν, διακοσμοῦσαν καλλαισθητικώτατα αἴθουσαν ὑποδοχῆς ἢ γραφείου.

Διὰ τὴν ἐγγράφουσαν δύο νέας συνδρομητρίας μίαν ὡραίαν ὑδατογραφίαν καὶ μίαν χρωμογραφίαν.

Διὰ τὴν ἐγγράφουσαν τρεῖς συνδρομητρίας, ἢ κατ' ἀναλογίαν εἰκόνας ἢ τὸ τερπνότατον μυθιστόρημα «Μαρκέλλα Μωδουΐ» ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου ἐκτετυπωμένον.

Διὰ τὴν ἐγγράφουσαν πέντε συνδρομητρίας: ἕνα τόμον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν, κατ' ἐκλογὴν τὸν Α' ἢ τὸν Β'.

Διὰ τὴν ἐγγράφουσαν δέκα συνδρομητρίας ἀμφοτέρους τοὺς τόμους, ἢ τὸν ἕτερον, κατ' ἐκλογὴν χρυσοδεμένον.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» ἐκανοποιεῖ τὸν εὐγενῆ ζῆλον ἐκείνων, αἵτινες ἐξυπηρετοῦσι τὰ συμφέροντα τοῦ φύλου ἡμῶν καὶ συντελοῦσι διὰ τῆς ἠθικῆς ὑποστηρίξεώς των εἰς διάδοσιν τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν ἡμῶν ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως τῆς γυναικός. Ἡ ὑλικὴ θυσία εἰς ἣν αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι ἡμῶν ὑποβάλλονται εἶναι τόσον εὐτελής, ὥστε ὅλη καλύπτεται ὑπὸ τῶν δώρων, ἅτινα προσφέρομεν.

Ἡ καλὴ ὅθεν θέλησις πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητριῶν ἀρκεῖ, ὅπως πλὴν τοῦ πρὸς αὐτὰς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» παρεχομένου καλοῦ, αἱ νῦν κ. κ. συνδρομήτριαι ἡμῶν ἔχωσιν ὁλόκληρον αἰθούσης διακόσμησιν ἐκ τῶν ὡραιοτάτων εἰκόνων τοῦ Salon de Paris, ἢ χρυσοδεμένους τόμους τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», κόσμημα ἀπαραίτητον πάσης γυναικείας αἰθούσης ἢ γραφείου.

Ἀντὶ μιᾶς ὑδατογραφίας αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι λαμβάνουσιν ἓν φυλάδιον εἰκόνων ὡραίων γυναικῶν ἐκ τῆς Καλλιτεχνικῆς Πινακοθήκης ἢ μίαν εἰκόνα τῆς μνηστῆς τοῦ διαδόχου ἐν φωτοτυπίᾳ.

Τὰ ἄνω δῶρα αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ παραλαμβάνωσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας. Ἀναλαμβάνομεν δὲ τὴν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἀποστολὴν ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν.

Αἱ τοῦ ἐσωτερικοῦ κ. κ. συνδρομήτριαι ἀποστέλλουσι τὴν συνδρομήν των εἰς Ἑλλ. χαρτονόμισμα ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Αἱ τοῦ ἐσωτερικοῦ εἰς τοκομερίδιον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ὀκτὼ φρ. χρ. εἰς φιορίνια χάρτινα, εἰς γραμματόσημα Γαλλικά, εἰς ρουβλ. χάρτινα ἢ εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια, πάντοτε ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

Εἰδοποιοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι ἡμῶν ὅτι μόνον αἱ μέχρι τέλους Μαΐου προπληρόνουσαι τὴν συνδρομήν των δικαιοῦνται νὰ λαμβάνωσιν εἰκόνας ἐπὶ τῇ αἰτήσει των, αἱ τῶν ἐπαρχιῶν δὲ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ δεκαλέπτου γραμματοσήμου. Αἱ μετὰ τῶν Μαΐων καθυστεροῦσαι σαι τὴν συνδρομήν των χάνουσι τὰ περὶ ἀποκτήσεως εἰκόνων δικαιώματά των.

ΠΑΓΩΤΑ ! ! Ὁ γνωστὸς ἐν τῇ πόλει μας ζαχαροπλάστης κ. Ἀκριβόπουλος ἔσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ τὴν ἄνοιξιν μὲ τὰ ὡραιότατα καὶ δροσιστικὰ παγωτά του, ὧν τὴν μυστηριώδη κατασκευὴν αὐτὸς καὶ μόνος γνωρίζει. Δὲν ὑπάρχει Ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια μὴ προτιμῶσα τὰ παγωτὰ ὡς καὶ τὰ ὡραῖα γλυκίσματα τοῦ ἀρχαιοτάτου καὶ περιποιητικωτάτου τῆς πόλεώς μας ζαχαροπλάστου κ. Ἀκριβοπούλου.

πειρον ἔρωτά μου καὶ τὴν πρὸς τὸν πατέρα σου εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὰς πρὸς τὴν Κλαυδίνην ἀγαθότητάς του!... Δὲν εἶχον οἰκογένειαν... ἐνῷ τώρα ἔχω δύο, αὔριον δὲ τρεῖς... Τί ὡραῖον ὄνειρον, φίλε μου,... ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐξυπνήσω, εἶπεν ἡ Λουκιανὴ στενάζουσα.

Τί φοβεῖσαι! εἶπεν ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὰ πάντα προσμειδιῶσιν εἰς τὴν χαράν μας!

Οὐδὲν ὡρισμένον· ἀλλ' εἶμαι μελαγχολική, ὡσεὶ μεγάλη δυστυχία ἠπείλει τὴν ζωήν μου.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Πασχάλης καὶ ὁ Ἔρρικος ἦλθον εἰς συνάντησίν των. Λυποῦμαι ἀληθῶς, εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος γελῶν, διότι ἀναγκάζομαι νὰ διακόψω τὴν μουσικὴνσυμφωνίαν σας,ἀλλ' ὁ πατήρ σου, φίλε, σὲ ζητεῖ ἀνὰ τὸ χωρίον,ἵνα σοὶ ἀνακοινώσῃ μεγάληνεἴδησιν, ἣν ἐλαβενἐκΠαρισίων.

Πηγαίνω, εἶπεν ἁπλῶς ὁ Γωτιέ, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Λουκιανὴ ὠχρία, καταλαμβανομένη ὑπὸ αἰφνιδίας κακοδιαθεσίας. Ἀλλὰ τί ἔχεις, Λουκιανή, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὴν μνηστήν του, ἧς ἡ χεὶρ ἔτρεμεν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του!

Ὁ πατήρ σου σὲ ζητεῖ! Νομίζω ὅτι ἡ στιγμὴ τῆς δυστυχίας, ἣν προησθανόμην ἐπέστη.

Ἀνοησίαι!! εἶπεν ἐκεῖνος. Καὶ ἐὰν ὁ πατήρ μου μοὶ ἀναγγείλῃ καλήν τινα εἴδησιν! εἶπεν ἀπομακρυνόμενος.

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Βουρέϊλ ἀπεῖχεν ὀλίγα λεπτὰ τοῦ χωρίου. Ὁ πατὴρ τοῦ Γωτιὲ εἶχεν, ὡς προείπομεν, ἀπωλέσει τὴν γυναῖκα του νέος ἔτι. Δὲν ἠθελησε δὲ νὰ νυμφευθῇ, ἀφοσιωθεὶς ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἀγαπητοῦ του υἱοῦ, πρὸς ἐντελεστέραν τοῦ ὁποίου ἐκπαίδευσιν ὑπεβάλλετο εἰς μυρίας στερήσεις. Διότι ὁ Βουρτέϊλ μόλις κατώρθου νὰ ζῇ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του. Ὡς ἐκ τοῦ ἀκοινωνήτου αὐτοῦ βίου, ὁ πατὴρ τοῦ Γωτιὲ εἶχεν ὕφος ἀγριανθρώπου.

Εὑρίσκετο ἐν τῷ ἀγροτικῷ οἰκίσκῳ, ὃν ὠνόμαζε Βερναδέταν, τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ υἱός του ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς οἰκίας Δοριάτ. Ὀρθὸς παρὰ τὴν τράπεζαν δωματίου, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς ἑστιατόριον καὶ αἴθουσα συγχρόνως, πολὺ τεταραγμένος ἐκράτει διὰ τῶν ὑποτρεμόντων δακτύλων του ἐπιστολὴν ἀνοικτήν, ἣν ἐδοκίμαζε νὰ ἀναγνώσῃ διὰ δεκάτην ἴσως φοράν.

Τί τρέχει πατέρα ; ἠρώτησεν ὁ Γωτιὲ εἰσερχόμενος.

Μὰ τὴν πίστιν μου! αἱ καλαὶ εἰδήσεις πρέπει νὰ γνωρίζωνται ταχέως πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους, εἶπε, δίδων τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν υἱόν του.

Ἐν αὐτῇ ὁ νέος ἀνέγνωσεν ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρός του, μεθ' οὗ οὗτος εὑρίσκετο πάντοτε εἰς διάστασιν, ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ἄγαμος καὶ ἄνευ διαθήκης. Ἄφηνε λοιπὸν τὸν πατέρα του κληρονόμον ἁπάσης τῆς περιουσίας του.

Ὁ πτωχός! ὁ ἀδελφός μου! εἶπεν ὁ γέρων, θεωρήσας καθῆκον του νὰ φανῇ ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ του λυπούμενος διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ Γωτιὲ ἔμεινεν ἀπαθὴς μὴ γνωρίσας ποτὲ τὸν θεῖον του.

Καὶ γνωρίζεις εἰς πόσα ἀνέρχεται ἡ περιουσία αὕτη ; ἠρώτησε τὸν πατέρα του.

Τίς οἶδε! ὁ ἀδελφός μου ἦτο γέρων φυλάργυρος, στερούμενος πάντων, ἵνα ἔχῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀποθησαυρίζῃ.

(Ἀκολουθεῖ).